

At være kirke i en coronatid...

Det er påske, og Lindholm kirke er lukket ligesom alle andre kirker i det ganske land.

Det er forår, kirsebærtræet og mirabellen blomster i svag rosa, men glæden er mange steder afløst af frygt og angst, og vi hører statsministeren sige, at vi skal stå sammen ved at være hver for sig, og folket må ikke forsamles i denne tid.

Der er ingen gudstjenester, og kirkedøren er låst, så man kan ej heller liste ind og tænde et lille lys for mod og håb i en verden, der er blevet syg.

Men evangeliet som hele kirken hviler på, om Kristus, der overvandt døden for menneskenes skyld, om livets sejr over døden, det kan vi stadig høre, og lyset, det kan vi stadig tænde.

Det kristne budskab om, at lyset skal sejre over mørket, står stærkt i denne tid, og det kan forkyndes alle vegne, uanset om kirkedøren er låst eller ej.

Vi bærer det alle videre, håbet, troen og kærligheden samt forvisningen om, at Gud følger sit menneske, også i denne svære tid, nu og til alle tider.

Det skal give os håb og styrke, og ikke mindst Kristi ord 'Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende'.

Selvom kirkedøren er låst, står vi præster ved Lindholm kirke til rådighed, og vi er ikke længere væk end et telefonopkald eller en mail.

Der har før været tider, hvor man måtte ønske hinanden en glædelig påske trods yderst vanskelige vilkår. Det vil vi atter gøre i tro på påskens budskab, at livet sejrer over døden, samt i forvisning om sandheden i Paulus' ord 'Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre. Men størst af dem er kærligheden.

**Varme og fortrovningsfulde påkehilsner fra
præsterne i Lindholm sogn**